

Joachim Roman Bar

Ś.p. o. Stanisław Wójcik

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 29/3-4, 271-272

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MATERIAŁY DO HISTORII I LITERATURY
PRAWA KANONICZNEGO W POLSCE

Prawo Kanoniczne
29 (1986) nr 3—4

S.P. O. STANISŁAW WÓJCİK

W Warszawie dnia 3 sierpnia 1985 roku umarł ś.p. o. Stanisław Wójcik ze zgromadzenia oo. redemptorystów, pochowany w dniu 6 sierpnia na Cmentarzu Wołskim. Należał Zmarły do wybitnych kapłanów i zakonników w Polsce, napracował się wiele przez długie życie, prawie do ostatniej chwili czynny i zatroskany o drugich.

Urodził się o. Wójcik w miejscowości Ołpiny k. Jasła dnia 3 kwietnia 1903 r. jako syn Jana i Antoniny z domu Niziołek. Formację zakonną i kapłańską uzyskał w seminariach oo. redemptorystów w Polsce, pierwsze śluby zakonne złożył 24.08.1921 r., święcenia kapłańskie przyjął z rąk bpa Leona Wałęgi w Tarnowie 29.06.1928 r. Specjalistyczne studia z zakresu prawa kanonicznego i z teologii moralnej odbył w Rzymie na Angelicum, uzyskał doktorat prawa kanonicznego na podstawie rozprawy *De concurrentibus ad delictum ad normam can. 2209 Cod. I. Can.* w 1931 r. Zdolny, pełen inicjatywy i zainteresowań, dobrze wykorzystał czas pobytu w Rzymie, np. odbył praktyczne studium w Rocie Rzymskiej i w Kongregacji Soboru.

Po powrocie do kraju już w roku akademickim 1931/32 zaczął wyklądać prawo kanoniczne w seminarium zakonnym w Tuchowie, potem jeszcze wykładał teologię moralną i teologię duszpasterską. Pracę dydaktyczną ograniczyła wojna wybuchła w 1939 r., później jednak znowu w większym wymiarze godzin był wykładowcą aż do 1960 r., dojeżdżając z wykładami do seminarium zakonnego.

Od 1950 r. był przez 3 lata przełożonym domu zakonnego we Wrocławiu. Tutaj objął po o. Pirożyńskim redakcję czasopisma dla kapłanów *Homo Dei*. Następnie przez 6 lat był przełożonym domu w Gliwicach, a potem przez 3 lata w Warszawie przy kościele św. Benona. Przeniesiony do domu w Warszawie przy ul. Karolkowej, pozostał już tutaj do końca życia, głównie jako pracownik w redakcji *Homo Dei*. Równocześnie spełniał wiele innych obowiązków.

Zgodnie ze swoim powołaniem zakonnym wygłaszał corocznie 8 do 10 serii kazań rekolekcyjnych lub misyjnych. Ceniony był zwłaszcza jako rekolekcjonista dla kapłanów i zakonnic.

Rosnące potrzeby Kościoła w Polsce po roku 1945 wciągały o. Wójcika do różnych organów centralnych, skupionych przy Prymasie Polski. Był więc o. Wójcik w latach 1953—1964 konsultorem dla spraw małżeńskich *de matrimonio rato non consummato*, należał do komisji Epi-

skopatu dla spraw duchowieństwa, zajmując się rehabilitacją kapłanów, był członkiem Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich, pracując w dziale rekolekcji i misji, wielokrotnie przeprowadzał z polecenia Ks. Prymasa Polski wizytacje apostołskie w zakonach czy zgromadzeniach zakonnych. Po Soborze Watykańskim II wiele czasu poświęcał odnowie konstytucji zakonnych w kilku zgromadzeniach żeńskich, brał udział albo przewodniczył w związku z tym w kapitułach generalnych. Praca ta wymagała wnikania w prawo partykularne i historię poszczególnych zakonów oraz zajmowała wiele czasu. Nadto jako znawca języka łacińskiego, o. Wójcik chętnie godził się na dokonywanie tłumaczeń na język łaciński różnych dokumentów i pism, które trzeba było wysłać do Rzymu. Przez te prace zdobył o. Wójcik wielką biegłość w załatwianiu nawet trudniejszych spraw administracyjnych w zakonach.

Przez całe życie kapłańskie oddawał się o. Wójcik z zamiłowaniem i wytrwałością pracy pisarskiej. W 1939 r. zorganizował nowe pismo dla zakonów w Polsce pt. *Pełnia Życia*. Udało się mu wydać trzy numery przed wybuchem wojny. Także jeszcze przed wojną wydał zbiór wskazań ascetycznych zaczerpniętych z dzieł św. Alfonsa Liguori (*Życie dla nieba*, Tuchów 1939). Zaraz po wojnie (Wrocław 1947) wydał własne tłumaczenie *Księgi Psalmów*. Wydanie to zostało wznowione w roku 1959 i 1968. Przygotowane przez niego *Małe Oficjum o NMP* i wydane w 1958 r. służyło w Polsce prawie wszystkim zgromadzeniom zakonnym żeńskim, aż do ostatnich lat.

Nie ukazało się w druku, ale służyło w maszynopisie dzieło: *Dyrektorium rekolekcjonisty osób zakonnych i duchowieństwa*, Warszawa 1964, ss. 164.

Należał o. Wójcik do wybitnych znawców prawa kanonicznego, zwłaszcza prawa zakonnego i sakramentalnego, umiał w sposób praktyczny rozwiązywać różne trudności. Jego artykuły ogłaszane w czasopiśmie *Homo Dei* a czasem i w odbliskach, odznaczają się erudycją i umiarem duszpasterskim. Jako człowiek czynu i różnorodnych zainteresowań, a więc biblijnych, ascetycznych, duszpasterskich, prawnych i moralnych, a nadto wykładowca kilku przedmiotów w seminarium duchownym i publicysta, redaktor czasopisma, nie miał czasu i warunków dla pracy naukowej. Jego dorobek jest nieduży, jednak zwłaszcza dla życia zakonnego i ascetyki kapłańskiej dość znaczący.

Życie ogromnie pracowite i czynne o. Wójcika, nawet w sędziwych latach, oddane Bogu i ludziom, zakończyło się spokojnie po kilkudniowej chorobie w Warszawie, w otoczeniu współbraci zakonnych.

R.i.p.

O. Joachim Roman Bar OFMConv.